USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

14. července 2005 *

Ve věci C-420/04 P,

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 29. září 2004,

Georgios Gouvras, úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Bereldange (Lucembursko), zastoupený J.-N. Louisem, avocat, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastník řízení podávající opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž druhým účastníkem řízení je:

Komise Evropských společenství, zastoupená J. Currallem a L. Lozano Palacios, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení A. Borg Barthet, předseda senátu (zpravodaj), J.-P. Puissochet a S. von Bahr, soudci,

generální advokátka: C. Stix-Hackl,

vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vyslechnutí generální advokátky,

vydává toto

Usnesení

1 Svým opravným prostředkem se G. Gouvras domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. července 2004, Gouvras v. Komise (T-180/02 a T-113/03, Sb. VS I-A-225 a II-987, dále jen „napadený rozsudek"), kterým posledně uvedený zamítl jeho žaloby směřující ke zrušení jednak rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 14. srpna 2001, které stanovuje se zpětným účinkem od 1. listopadu 2000 a během celého trvání jeho dočasného přidělení v zájmu služby místo jeho zaměstnání v Athénách a které požaduje vrácení částek vyplacených neoprávněně na základě tohoto rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001"), a jednak rozhodnutí stejného orgánu ze dne 30. dubna 2002 omezujícího část jeho odměny za práci převoditelnou do Lucemburska během trvání jeho dočasného přidělení na 35 %.

Právní rámec

2 Článek 37 první pododstavec služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád") definuje dočasné přidělení v zájmu služby následovně:

— „Úředník dočasně přidělený je úředník v trvalém služebním poměru, který rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování,

a) je pověřen v zájmu služby, aby:

— dočasně zastával pracovní místo mimo svůj orgán,

[...]"

3 Článek 38 služebního řádu upřesňuje pravidla použitelná na tento druh přidělení následovně:

„Dočasné přidělení v zájmu služby se řídí následujícími pravidly:

a) o dočasném přidělení rozhoduje orgán oprávněný ke jmenování po vyslechnutí dotyčného úředníka;

b) trvání dočasného přidělení stanoví orgán oprávněný ke jmenování;

c) na konci každého šestého měsíce může dotyčný úředník požádat o skončení dočasného přidělení;

d) dočasně přidělený úředník na základě ustanovení čl. 37 písm. a) první odrážky má nárok na vyrovnávací plat, pokud je celková odměna spojená s pracovním místem, na které je dočasně přidělen, nižší než odměna připadající na jeho platovou třídu a stupeň v jeho domovském orgánu; stejně tak má nárok na náhradu všech dodatečných výdajů spojených s dočasným přidělením;

[...]

f) dočasně přidělený úředník si zachová pracovní místo, právo na postup do vyššího stupně platové třídy a způsobilost k povýšení;

g) po skončení dočasného přidělení se úředník okamžitě vrací na pracovní místo, které zastával předtím."

4 Článek 85 služebního řádu upravuje vrácení přeplatků takto:

„Každá neoprávněně vyplacená částka musí být vrácena, jestliže si byl příjemce vědom, že k takové platbě nebyl důvod, nebo pokud je zřejmé, že mu tato skutečnost musela být známa."

5 Místo zaměstnání během přidělení má vliv na použitelnost článků 4, 5 a 10 přílohy VII služebního řádu, které upravují příspěvek za práci v zahraničí, příspěvek na zařízení a denní příspěvek.

6 Podle čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu:

„1. Příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi je poskytován:

a) úředníkům,

— kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, a

— kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

— b) úředníkům, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, ale kteří v době deseti let přede dnem jejich nástupu do služebního poměru měli bydliště mimo evropské území uvedeného státu z důvodů jiných, než je výkon funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace."

7 Článek 5 přílohy VII služebního řádu stanovuje:

„1. Příspěvek na zařízení ve výši dvou měsíčních základních platů v případě úředníka, který má nárok na příspěvek na domácnost, nebo jednoho měsíčního základního platu v ostatních případech se vyplácí úředníkovi v trvalém služebním poměru, který splňuje podmínky pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí, nebo který prokáže, že byl nucen změnit místo svého bydliště, aby splnil povinnosti vyplývající z článku 20 služebního řádu.

[...]

Příspěvek na zařízení se upraví koeficientem stanoveným pro místo zaměstnání úředníka.

2. Příspěvek na zařízení v téže výši se vyplácí každému úředníkovi, který se přestěhoval do nového místa zaměstnání, a je tudíž nucen změnit místo svého bydliště, aby splnil povinnosti vyplývající z článku 20 tohoto služebního řádu.

3. [...]

Příspěvek na zařízení se vyplatí na základě předložených dokladů potvrzujících, že se úředník, spolu s rodinou, jestliže je živitelem rodiny, usadil v místě svého zaměstnání.

4. Úředník, který je živitelem rodiny a neusídlil se v místě, kde je zaměstnán, obdrží pouze polovinu příspěvku, na který by měl jinak nárok; druhá polovina příspěvku se mu vyplatí, jestliže se jeho rodina usídlí v místě jeho zaměstnání, pokud tak učiní ve lhůtách stanovených v čl. 9 odst. 3 [přílohy VII služebního řádu].

Je-li úředník převeden do místa bydliště své rodiny dříve, než jeho rodina přesídlila do místa jeho zaměstnání, nemá nárok na příspěvek na zařízení.

[...]"

8 Článek 10 přílohy VII služebního řádu stanoví:

„1. Pokud úředník prokáže, že musí změnit místo bydliště, aby splnil požadavky článku 20 služebního řádu, má po dobu uvedenou v odstavci 2 nárok na denní příspěvek [...]

2. [...]

V žádném případě se denní příspěvek neposkytuje po dni, kdy se úředník přestěhoval za účelem splnění požadavků uvedených v článku 20 služebního řádu

[...]"

9 Článek 17 přílohy VII služebního řádu zní následovně:

„1. Splatné částky jsou vypláceny v místě a ve měně země, kde úředník plní své povinnosti.

2. Za podmínek upravených pravidly stanovenými společnou dohodou orgánů Společenství po projednání s výborem pro služební řád může úředník:

a) prostřednictvím orgánu, u kterého koná službu, nechat část svých výdělků až do výše maximální částky rovnající se příspěvku za práci v zahraničí nebo příspěvku na bydlení v zahraničí pravidelně převádět:

[...]

b) nechat provádět pravidelné převody částek přesahujících maximum uvedené na začátku písmene a) za předpokladu, že jsou určeny k úhradě nákladů vzniklých zejména v důsledku závazků, které úředník pravidelně hradí mimo zemi, kde má sídlo jeho orgán, nebo mimo zemi, kde plní své služební povinnosti;

c) ve zcela výjimečných případech a ze závažných a řádně doložených důvodů získat oprávnění k převodům částek, které chce mít k dispozici v měnách uvedených v odstavci a), a to kromě výše uvedených pravidelných převodů.

3. Převody uvedené v odstavci 2 se provádějí ve směnném kurzu stanoveném v čl. 63 druhém pododstavci služebního řádu; převáděné částky se vynásobí koeficientem vyjadřujícím poměr mezi koeficientem pro zemi, v jejíž měně se převod uskutečňuje, a koeficientem země, v níž je úředník zaměstnán."

10 Článek 1 pravidel stanovujících podmínky převodu části funkčních požitků úředníků Evropských společenství (dále jen „společná pravidla"), která vstoupila v platnost dne 1. ledna 1980 s účinkem od 1. dubna 1979, stanovuje:

„Na základě čl. 17 odst. 2 bodu a) přílohy VII služebního řádu může úředník pravidelně převést na základě své žádosti a prostřednictvím orgánu část svých funkčních požitků do maximální výše odpovídající jeho příspěvku za práci v zahraničí nebo za pobyt v zahraničí, vynásobenou opravným koeficientem, který se použije na odměnu za práci úředníka v místě jeho zaměstnání". *(neoficiální překlad)*

11 Článek 2 společných pravidel stanoví:

„Na základě čl. 17 odst. 2 písm. b) přílohy VII služebního řádu může úředník kromě toho pravidelně převádět na základě své žádosti a prostřednictvím orgánu část svých

funkčních požitků, která převyšuje maximální částku uvedenou v článku 1, pokud jsou tyto funkční požitky určeny na pokrytí výdajů vyplývajících ze závazků, které úředník prokazatelně pravidelně přebíral mimo zemi svého zaměstnání.

Za výdaje, které odůvodňují takové převody, se považují:

— po předložení potvrzení o studiu školy nebo univerzity, výdaje na studium dětí, které zakládají právo na příspěvek na vyživované dítě [...]

— [...]

— po předložení notářského zápisu a smlouvy o úvěru, splacení hypotečního úvěru [...]" *(neoficiální překlad)*

12 Článek 3 společných pravidel vyjadřuje:

„Souhrn pravidelných převodů, jak jsou definovány v článcích 1 a 2, nemůže překročit 35 % čisté měsíční odměny." *(neoficiální překlad)*

13 Podle článku 5 společných pravidel:

„Na základě čl. 17 odst. 2 bodu c) přílohy VII služebního řádu může orgán oprávněný ke jmenování ve zcela výjimečně a v řádně odůvodněných případech povolit úředníku převést prostřednictvím orgánu částky, kterými chce disponovat, v jedné z měn uvedených v čl. 17 odst. 2 písm. a) výše uvedené přílohy. Povolení se poskytuje na základě přezkumu odůvodněnosti." *(neoficiální překlad)*

14 Konečně stanoví čl. 6 čtvrtý pododstavec společných pravidel:

„Orgán pravidelně ověřuje, zda jsou podmínky odůvodňující povolení převodu stále splněny. Pokud zjistí, že tyto podmínky již splněny nejsou, převod ukončí." *(neoficiální překlad)*

15 Vnitřní směrnice Komise ze dne 30. července 1993, kterou se stanoví podmínky uplatňování společných pravidel, zveřejněná v *Informations administratives č.* 815 ze dne 11. srpna 1993, stanoví:

„1. Za podmínek stanovených v článku 2 [společných] pravidel má úředník možnost provádět pravidelné převody částek přesahujících maximum uvedené v článku 1.

— Tyto převody musí být určeny na pokrytí výdajů stanovených v článku 2 [společných] pravidel.

[...]

3. Zásah do systému převodu prostřednictvím orgánu je možný jen v případě, pokud se závazky a z nich vyplývající výdaje nacházejí mimo země zaměstnání úředníka a týkají se země, v jejíž měně se převod uskutečňuje [...]." *(neoficiální překlad)*

Skutkový základ sporu

16 Skutkový stav, tak jak vyplývá z napadeného rozsudku, je v uvedeném rozsudku popsán následovně:

„15 Žalobce byl dne 1. června 1982 jmenován úředníkem ve zkušební době v Komisi Evropských společenství a přidělený do Lucemburku jako správce v platové třídě A 6.

16 Byl jmenován ustanoveným úředníkem rozhodnutím ze dne 25. února 1983, které nabylo účinnosti dne 1. března 1984, dále byl v roce 1987 povýšen do platové třídy A 5, v roce 1991 do platové třídy A 4 a konečně dne 1. března 1999 do platové třídy A 3 ve funkci vedoucího oddělení.

17 Po reorganizaci veškerých služeb Komise byl jmenován dne 1. října 1999 vedoucím oddělení ‚Analýza veřejného zdraví, rozvoj politiky a zdraví v jiných politických oblastech' na ředitelství ‚Veřejné zdraví' generálního ředitelství (GŘ) ‚Zdraví a ochrana spotřebitelů'.

18 Po dohodě se všemi dotčenými účastníky požádalo jeho GŘ dne 6. října 2000 GŘ ‚Zaměstnanci a správa' Komise o dočasné přidělení žalobce v zájmu služby na řecké ministerstvo zdravotnictví v souladu s čl. 37 písm. a) první odrážkou a článkem 38 služebního řádu.

19 Za tímto účelem byl rozhodnutím ze dne 27. října 2000 přidělen jako osobní poradce ředitele na ředitelství ‚Veřejné zdraví' GŘ ‚Zdraví a ochrana spotřebitelů' Komise. Toto rozhodnutí nabylo účinnosti dne 1. listopadu 2000.

20 Komise poté provedla dočasné přidělení žalobce v zájmu služby rozhodnutím ze dne 21. listopadu 2000, které zní následovně:

„Článek 1

Za použití čl. 37 [písm.] a) prvé odrážky a článku 38 služebního řádu je rozhodnuto dočasně přidělit v zájmu služby na řecké ministerstvo zdravotnictví G. Gouvrase (osobní číslo 04295), úředníka v platové třídě A 3 na generálním ředitelství ‚Zdraví a ochrana spotřebitelů'.

Článek 2

Georgios Gouvras je dočasně přidělen v zájmu služby od 1. listopadu 2000 do 31. října 2001."

21 Vzhledem k dočasné povaze přeložení žalobce zůstala jeho rodina v Lucembursku, jeho děti zde pokračovaly ve studiu a manželka, která je taktéž úřednicí Evropských společenství, zde zůstala pracovat.

22 Komise nadále vyplácela žalobci jeho odměnu v Lucembursku včetně příspěvku za práci v zahraničí, vynásobenou opravným koeficientem 100. Není sporné, že během období svého dočasného přidělení žalobce nepobíral žádnou odměnu od řecké správy.

23 Elektronickou poštou ze dne 23. července 2001 žalobce požádal o zaplacení paušální náhrady ročních cestovních výdajů pro sebe a pro své děti ze svého místa zaměstnání do místa jeho původu.

24 Ve sdělení ze dne 26. července 2001 požádala M. Reicherts, ředitelka ředitelství, Správa a řízení zaměstnanců v Lucembursku a Kapra' na GŘ ‚Zaměstnanci a správa' Komise vedoucího oddělení ‚Služební řád' ředitelství ‚Práva a povinnosti, politika a sociální činnost' stejného GŘ, A. Barnetta, aby jí , upřesnil, případně po konzultaci s právní službou, jak je třeba vykládat místo zaměstnání G. Gouvrase při zohlednění [...] judikatury v této oblasti (rozsudek [Soudu] ze dne 28. února 1996, do Paço Quesado v. Komise, T-15/95, [Recueil FP, s. I-A-57 a II-171], zvláště body 26 [až] 30)'.

25 V tomto sdělení konstatovala M. Reicherts:

„Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o dočasném přidělení neupřesňuje místo zaměstnání oprávněné osoby, mé služby byly konfrontovány s těžkostmi při platbách a náhradách ve prospěch oprávněné osoby, které byly předmětem výměny dopisů mezi [oddělením ‚Zaměstnanci v Lucembursku' ředitelství , Správa a řízení zaměstnanců v Lucembursku a Ispra' na generálním ředitelství , Zaměstnanci a správa' a oddělením ‚Řízení osobních práv' ředitelství ‚Práva a povinnosti, politika a sociální činnost' na stejném generálním ředitelství] a které byly nastoleny během schůzky v Bruselu, aniž by bylo nalezeno konečné stanovisko."

26 Po odpovědi od A. Barnetta poslala M. Reicherts žalobci dne 14. srpna 2001 následující dopis [...]:

„Na základě Vaší žádosti [...] oddělení [...] ‚Zaměstnanci v Lucembursku' znovu požádalo oddělení ‚Služební řád' o objasnění v souvislosti s uplatňováním právních ustanovení na Vaši situaci. V příloze přikládám výměnu dopisů, která se při této příležitosti uskutečnila.

Z této odpovědi podané dne 31. července 2001 vyplývá, že:

— v souladu s článkem 38 služebního řádu máte právo požadovat po předložení potřebných dokladů náhradu všech výdajů vynaložených v souvislosti s Vaším dočasným přidělením;

— z Vašeho platu je třeba odečíst každý případný příjem od [řeckého] ministerstva [...] zdravotnictví, ke kterému jste byl dočasně přidělen;

— jelikož jste dočasně přidělen do Athén [Řecko], musí být Vaším místem zaměstnání s účinností od 1. listopadu 2000 toto město;

— na základě této skutečnosti není namístě od tohoto data zachovávat Vaše právo na příspěvek za práci v zahraničí počínaje tímto datem ani náhradu ročních cestovních výdajů;

— je třeba vynásobit Vaši odměnu řeckým opravným koeficientem;

— vaše odměna musí být vyplácena v Řecku;

[...]

Za účelem zabezpečení kontinuity vyplácení Vaší mzdy bude Váš [měsíční] plat za září 2001 na základě výše uvedených znovuzískaných práv zaslán na Váš bankovní účet v Lucemburku. Mzdové oddělení Vás bude začátkem září 2001 informovat o přesné částce, kterou bude třeba zadržet z Vaší mzdy v budoucnosti a bude Vám k dispozici pro stanovení přesných podmínek pro její vrácení. V tomto stadiu se celková částka, kterou je třeba vrátit, odhaduje, jen pro informaci, na 31 000 eur s tím, že není třeba vrátit částku za náhradu ročních cestovních výdajů".

27 Žalobce se seznámil s tímto dopisem faxem ze dne 11. září 2001 a odpověděl na něj podrobným dopisem ze dne 14. září 2001, ve kterém požadoval přezkum tohoto rozhodnutí, jakož i různé jiné informace. V tomto dopise žalobce též informoval o svých těžkostech získat přesné informace o podmínkách svého dočasného přidělení a zmínil různé osoby, které k tomuto bodu konzultoval, a to J. Lavaud z oddělení ‚Zaměstnanci, na které se vztahuje služební řád a národní dočasně přidělení experti' ředitelství ‚Politika zaměstnanců' na GŘ , Zaměstnanci a správa' Komise, s paní Perez-Silvan z oddělení ‚Správa individuálních práv' ředitelství ‚Práva a povinnosti, politika a sociální činnost' na stejném GŘ a s D. Janssensem, vedoucím oddělení ‚Zaměstnanci, rozpočet a jiné zdroje' ředitelství ‚Všeobecné záležitosti' na GŘ, kde je žalobce zaměstnán. Žalobce dodal, že od svého odchodu neobdržel žádné sdělení od služeb Komise o podmínkách svého dočasného přidělení, které by ho upozorňovalo, že se toto uskutečňuje na jeho vlastní riziko a finanční nebezpečí, s případným vrácením neoprávněně vyplacených částek.

28 M. Reicherts odpověděla sdělením ze dne 2. října 2001 (dále jen ‚rozhodnutí ze dne 2. října 2001') a vyzvala žalobce aby, pokud si to přeje, napadl rozhodnutí týkající se nového stanovení jeho finančních nároků tím, že podá stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu.

29 Dne 10. října 2001 poslal F. Augendre z oddělení ‚Zaměstnanci v Lucembursku' ředitelství ‚Správa a řízení zaměstnanců v Lucembursku a Ispra' na GŘ , Zaměstnanci a správa' Komise žalobci sdělení, ve kterém jej informoval, že v důsledku rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 představuje opravný výpočet jeho odměny za práci během jeho dočasného přidělení při použití článku 85 služebního řádu srážku ve výši 1 342,30 eur za měsíc listopad 2001 a 1 342,16 eur za měsíce prosinec 2001 až listopad 2003, tedy celkově 24 měsíčních srážek.

30 Dne 22. října 2001 podal žalobce stížnost orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen ‚OOJ'), která směřuje ke zrušení rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 a rozhodnutí ze dne 2. října 2001, jakož i k potvrzení o odměně za práci, které provádí první z těchto rozhodnutí.

31 Elektronickou poštou ze dne 31. října 2001 byl žalobce informován o rozhodnutí D. Byrna, člena Komise pověřeného otázkami zdraví a ochrany spotřebitelů o tom, že ve stejný den je znovu povolán do Lucemburska z důvodu výzev, kterým musí Komise čelit v oblasti bioterorismu.

32 Rozhodnutím ze dne 11. prosince 2001, které nabylo účinnosti 1. listopadu 2001, ukončila Komise dočasné přidělení žalobce v zájmu služby na řeckém ministerstvu zdravotnictví a znovu jej přidělila jako osobního poradce ředitele ředitelství ‚Veřejné zdraví' na GŘ ‚Zdraví a ochrana spotřebitelů'. Toto rozhodnutí bylo zrušeno a nahrazeno rozhodnutím Komise ze dne 6. února 2002, kterým byl žalobce ‚znovuuveden' do funkce osobního poradce stejného ředitele.

33 Stížnost žalobce byla zamítnuta rozhodnutím OOJ ze dne 22. února 2002, jehož přijetí potvrdil dne 1. března 2002.

34 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 11. června 2002 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 (věc T-180/02).

35 V návaznosti na rozhodnutí Komise určit jako místo jeho zaměstnání Athény, požádal žalobce dne 28. ledna 2002 o převod části odměny za práci potřebné na

pokrytí pravidelných a prokazatelných výdajů v Lucembursku, místě svého obvyklého zaměstnání a svého stálého bydliště.

36 Dne 8. března 2002 podal žalobce druhou žádost směřující k poskytnutí příspěvku na zařízení a denního příspěvku v souladu s články 5 a 10 přílohy VII služebního řádu, z důvodu, že nastoupil do funkce v Athénách dne 1. listopadu 2000 a v Lucemburku dne 1. listopadu 2001.

37 Rozhodnutími ze dne 30. dubna 2002 (dále jen ‚rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002') správa jednak přijala jeho žádost o převod části čisté odměny za práci z Řecka do Lucemburska za období od listopadu 2000 do října 2001 podle čl. 17 odst. 2 písm. c) přílohy VII služebního řádu do výše 35 % výše uvedené odměny za práci a jednak informovala žalobce o zamítnutí jeho žádosti o vyplacení příspěvku na zařízení a denního příspěvku."

Žaloby před Soudem a napadený rozsudek

17 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 11. června 2002 podal G. Gouvras první žalobu směřující proti rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 (věc T-180/02). Komise navrhla, aby byla tato žaloba zamítnuta.

18 Žalobce podal druhou žalobu směřující proti rozhodnutím ze dne 30. dubna 2002 (věc T-113/03). Komise rovněž navrhla, aby byla tato žaloba zamítnuta.

19 Na podporu své žaloby proti rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 uvedl žalobce tři žalobní důvody.

20 Svým prvním žalobním důvodem žalobce uplatňoval, že Komise porušila čl. 37 první pododstavec písm. a) první odrážku a čl. 38 písm. a) služebního řádu tím, že jednak nedodržela povinnost vyslyšet jej před jeho dočasným přidělením a jednak určila se zpětnou účinností místo jeho dočasného přidělení v Athénách.

21 V tomto ohledu Soud rozhodl v bodech 70 až 86 napadeného rozsudku, že jednak správa byla oprávněna očekávat od žalobce, při zohlednění jeho platové třídy, vysoký stupeň znalosti úředních postupů, jakož i postupů předepsaných služebním řádem, a jednak, že místo zaměstnání úředníka se v zásadě nachází tam, kde vykonává svou funkci, a že Komise tím, že žalobce dočasně přidělila na řecké ministerstvo zdravotnictví, implicitně určila místo jeho přidělení v Athénách.

22 Soud tedy v bodě 87 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že Komise právem určila místo zaměstnání žalobce v Athénách, a proto zamítl první žalobní důvod uvedený na podporu žalobcovy první žaloby.

23 Svým druhým žalobním důvodem žalobce tvrdil, že Komise porušila článek 85 služebního řádu a že přijala svévolné rozhodnutí založené na nedodržení zásady legitimního očekávání a povinnosti postupovat s řádnou péčí, vzhledem ke skutečnosti, že mu v přiměřené době neposkytla spolehlivé informace, které by mu umožnily posoudit, při zohlednění jeho finančních závazků, zda může přijmout dočasné přidělení v Athénách, a mít tak odměnu za práci značně sníženou, vzhledem k uplatňování koeficientu platného pro Řecko a zrušení příspěvku za práci v zahraničí.

24 V tomto ohledu Soud v bodě 102 napadeného rozsudku připomenul, že neoprávněně vyplacená částka podle článku 85 služebního řádu předpokládá, že neexistuje dostatečný důvod pro platbu, o které příjemce věděl, či pokud je chyba tak zjevná, že o ní vědět musel.

25 Ohledně zaprvé znalosti žalobce, že neexistuje dostatečný důvod výplaty od okamžiku, kdy bylo místo jeho zaměstnání určeno v Athénách, rozhodl Soud v bodě 108 napadeného rozsudku, že G. Gouvras obdržel neoprávněně vyplacené částky, které mu byly vyplaceny proto, že jako místo jeho zaměstnání bylo určeno Lucembursko.

26 V bodě 109 napadeného rozsudku Soud přitom upřesňuje, že vyplacené částky musí být vráceny jen tehdy, pokud omyl, kterého se dopustila správa, byl tak zjevný, že o něm musel žalobce vědět. V bodě 111 stejného rozsudku Soud poukázal na to, že i kdyby bylo pravdou, že Komise se nevyjádřila jasně a trvalo několik měsíců, než se vyjádřila k právům G. Gouvrase, zejména pokud jde o příspěvek za práci v zahraničí, je třeba konstatovat, že úředník postupující s řádnou péčí, který má zkušenost a platovou třídu žalobce, musel vědět, že výplata tohoto příspěvku se váže na práci v zahraničí ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

27 Co se týče zadruhé údajně svévolného charakteru rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001, rozhodl Soud v bodech 117 až 119 napadeného rozsudku, že z důvodu neexistence přesných tvrzení ohledně povinnosti, která měla být porušena, bylo namístě tento žalobní důvod zamítnout.

28 Zatřetí, co se týče nedodržení povinnosti postupovat s řádnou péčí Komisí, Soud se v bodech 120 až 125 napadeného rozsudku domníval, že Komise takovou povinnost neporušila, neboť žalobce připustil, že byl informován o důsledcích svého přidělení v zájmu služby na jeho správní situaci.

29 Začtvrté, ve věci porušení zásady ochrany legitimního očekávání, rozhodl Soud v bodech 126 až 133 uvedeného rozsudku, že tento argument musí být odmítnut zejména z důvodu nedostatku přesných záruk, poskytnutých žalobci Komisí o podmínkách jeho dočasného přidělení.

30 V důsledku toho byl druhý žalobní důvod uvedený žalobcem na podporu jeho první žaloby zamítnut jako neopodstatněný.

31 Svým třetím žalobním důvodem se žalobce dovolával porušení článků 5 a 10 přílohy VII služebního řádu, uplatňuje, že Komise mu odmítla přiznat právo pobírat příspěvek na zařízení a denní příspěvek.

32 V tomto ohledu Soud rozhodl v bodech 142 až 144 napadeného rozsudku, že Komise ve svém rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 neodepřela žalobci pobírání těchto příspěvků. Soud proto přijal závěr, že tento žalobní důvod je třeba zamítnout.

33 V důsledku toho byla žaloba G. Gouvrase proti výše uvedenému rozhodnutí zamítnuta v plném rozsahu.

34 Co se týče jeho druhé žaloby, podané proti rozhodnutím ze dne 30. dubna 2002, dovolával se G. Gouvras dvou žalobních důvodů za účelem zpochybnění legality těchto rozhodnutí.

35 Svým prvním žalobním důvodem tvrdil, že články 5 a 10 přílohy VII služebního řádu byly porušeny z důvodu, že mu byly během trvání jeho zaměstnání v Athénách odepřeny příspěvek na zařízení a denní příspěvek a rovněž mu byl odepřen příspěvek na zařízení po jeho znovupřidělení do Lucemburku.

36 Co se zaprvé týče přiznání příspěvku na zařízení během jeho dočasného přidělení do Athén, rozhodl Soud v bodech 156 až 159 napadeného rozsudku, že žalobce právem požadoval zrušení rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002, kterým mu byla zamítnuta výplata příspěvku na zařízení.

37 Co se zadruhé týče přiznání příspěvku na zařízení po návratu žalobce do Lucemburska, Soud v bodech 160 a 161 napadeného rozsudku měl za to, že Komise právem zamítla poskytnutí tohoto příspěvku při použití čl. 5 odst. 4 přílohy VII služebního řádu.

38 Co se zatřetí týče denního příspěvku, Soud rozhodl v bodech 162 až 166 napadeného rozsudku, že jeho pobírání bylo Komisí právem zamítnuto, neboť v opačném případě by mu byl tento příspěvek vyplacen v rozporu s cílem článku 10 přílohy VII služebního řádu. Ani jeho bydliště v Athénách, ani jeho bydliště v Lucembursku nebylo možno považovat za dočasné.

39 Soud tedy rozhodl, že bylo namístě částečně přijmout první žalobní důvod uvedený žalobcem na podporu jeho druhé žaloby, neboť Komise mu neprávem zamítla poskytnutí příspěvku na zařízení během jeho zaměstnání v Athénách.

40 Svým druhým žalobním důvodem žalobce uplatňoval, že Komise tím, že omezila část jeho odměny za práci, kterou byl oprávněn převést mimo členský stát, ve kterém vykonával své funkce, na 35 %, porušila čl. 38 písm. d) služebního řádu a článek 17 jeho přílohy VII.

41 V tomto ohledu Soud rozhodl v bodech 194 až 211 napadeného rozsudku, že čl. 38 písm. d) služebního řádu byl Komisí použit správně, neboť žalobce během svého dočasného přidělení do Athén pobíral odměnu za práci ve stejné platové třídě a ve stejném stupni jako ve svém původním orgánu. Toto ustanovení však vůbec neznamená, že by oprávněná osoba měla pobírat během svého dočasného přidělení v Aténách celou odměnu za práci, která jí byla vyplácena v Lucembursku. Soud taktéž rozhodl, že omezení převodu čisté odměny za práci žalobce na 35 % je přiměřené, neboť žalobce nepředložil doklady o mimořádných výdajích, které by umožnily správě povolit mu převod vyšší, než je toto procento.

42 Za těchto podmínek zamítl Soud druhý žalobní důvod uvedený G. Gouvrasem na podporu jeho druhé žaloby.

43 V důsledku toho Soud jednak zrušil rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002 zamítající poskytnutí příspěvku na zařízení žalobci během jeho dočasného přidělení v Athénách a jednak žalobu ve zbývající části zamítl.

Opravný prostředek

Návrhy účastníků řízení

44 Ve svém opravném prostředku navrhuje G. Gouvras, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl jeho návrhy směřující:

— jednak ve věci T-180/02, ke zrušení rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 a,

— jednak ve věci T-113/03, ke zrušení rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002, které omezuje část odměny převáděné do Lucemburska během jeho dočasného přidělení na 35 %, a

— rozhodl cestou nových ustanovení, aby mu povolil upravit jeho žalobní důvody a návrhy;

— podpůrně, zrušil rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001 v plném rozsahu a rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002, které omezuje část jeho odměny převáděné do Lucemburska, místa jeho obvyklého zaměstnání, na 35 %,

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení v obou stupních řízení.

45 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— odmítl opravný prostředek jako nepřípustný nebo jej při nejmenším zamítl jako neopodstatněný;

— uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

K opravnému prostředku

46 Úvodem je namístě připomenout, že podle článku 119 jednacího řádu, pokud je opravný prostředek zjevně nepřípustný nebo neopodstatněný, může ho Soudní dvůr odůvodněným usnesením kdykoliv na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta odmítnout nebo zamítnout.

K důvodům opravného prostředku týkajícím se rozhodnutí ze dne 14. srpna 2001

•

K prvnímu důvodu opravného prostředku

47 Prvním důvodem opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když neprověřil, zda Komise skutečně informovala navrhovatele před tím, než rozhodla o jeho dočasném přidělení v zájmu služby, o všech důsledcích tohoto dočasného přidělení nejen na jeho správní situaci, ale též o finančních důsledcích, které z toho vyplývají, zejména pokud jde o právo pobírat

příspěvek za práci v zahraničí, náhradu ročních cestovních výdajů a o skutečnosti, že jeho odměna za práci bude vynásobena opravným koeficientem platným pro Řecko. Za těchto podmínek neměl příležitost uplatnit užitečným způsobem své zájmy a po uplynutí lhůty šesti měsíců požádat o ukončení svého dočasného přidělení. G. Gouvras se tedy domnívá, že byly porušeny čl. 37 první pododstavec písm. a) první odrážka a článek 38 služebního řádu.

48 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z čl. 225 odst. 1 ES a z článku 58 prvního pododstavce Statutu Soudního dvora vyplývá, že opravný prostředek je omezen pouze na právní otázky a musí se zakládat na důvodech nepříslušnosti Soudu, nedostatcích řízení, které poškozují zájmy navrhovatele, jakož i na porušení právních předpisů Společenství Soudem (viz zejména rozsudek ze dne 16. března 2000, Parlament v. Bieber, C-284/98 P, Recueil, s. I-1527, bod 30, a usnesení ze dne 10. května 2001, FNAB a další v. Rada, C-345/00 P, Recueil, s. I-3811, bod 28).

49 Z ustálené judikatury mimoto vyplývá, že jedině Soud je příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kde věcná nesprávnost těchto zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav posoudit. Posouzení skutkového stavu, s výhradou případu zkreslování důkazů předložených Soudu, nepředstavuje právní otázku, která by podléhala jako taková přezkumu Soudního dvora (viz rozsudky ze dne 2. března 1994, Hilti v. Komise, C-53/92 P, Recueil, s. I-667, bod 42, a ze dne 21. června 2001, Moccia Irme a další v. Komise, C-280/99 P až C-282/99 P, Recueil, s. I-4717, bod 78).

50 Důvody opravného prostředku vycházející ze zjištění skutkového stavu nebo z jeho posouzení Soudem by proto byly přijatelné jen tehdy, kdyby navrhovatel tvrdil, že

Soud učinil zjištění, jejichž věcná nesprávnost vyplývá z písemností ve spisu, nebo že zkreslil důkazy, které mu byly předloženy.

51 V projednávaném případě je však třeba konstatovat, že G. Gouvras svým prvním důvodem opravného prostředku směřuje k tomu, aby Soudní dvůr znovu přezkoumal posouzení skutkového stavu, které učinil Soud, podle něhož byl žalobce vyslechnut a dostatečně informován před přijetím rozhodnutí o jeho dočasném přidělení, aniž by ostatně navrhovatel prokázal, že Soud zkreslil důkazy.

52 Tento důvod opravného prostředku je tedy třeba odmítnout jako zjevně nepřípustný.

K druhému důvodu opravného prostředku

53 Svým druhým důvodem opravného prostředku G. Gouvras tvrdí, že Soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že se správa dopustila chyby, když v období od 1. listopadu 2000 do 14. srpna 2001 vydala potvrzení o odměně za práci, které obsahovalo příspěvek za práci v zahraničí a použití opravného koeficientu vztahujícího se na Lucemburk.

54 Dále navrhovatel tvrdí, že Soud porušil právní předpisy Společenství, když rozhodl, že žalobce věděl, že neexistuje dostatečný důvod pro platby, nebo že tato neoprávněnost vyplacené částky byla tak zjevná, že o ní musel vědět. Vytýká Soudu, že se domníval, že úředník postupující s řádnou péčí se zkušeností a platovou třídou žalobce musel vědět o neoprávněnosti sporných plateb.

55 Za těchto podmínek navrhovatel napadá odpověď danou Soudem na otázku právní kvalifikace skutečností a předkládá tak Soudnímu dvoru k přezkumu právní otázku.

56 Z toho vyplývá, že druhý důvod dovolávaný na podporu opravného prostředku je přípustný.

K opodstatněnosti dvou dovolávaných částí

57 Co se nejprve týče neoprávněnosti vyplacené částky odměny, postačí poukázat na to, že Soud právem rozhodl v bodech 104 až 108 napadeného rozsudku, že zásada zachování celkové odměny za práci úředníka nemůže vést správu k tomu, aby mu přiznala příspěvky a výhody, na které nemá nárok. V důsledku toho, jelikož místo zaměstnání navrhovatele bylo stanoveno v Athénách, je namístě se domnívat, že navrhovatel neoprávněně pobíral částky vyplácené správou z důvodu určení místa jeho zaměstnání v Lucemburku.

58 Co se dále týče vědomosti příjemce o neoprávněnosti vyplacené částky, Soud taktéž právem rozhodl v bodech 109 až 116 napadeného rozsudku, že Komise správně zahájila řízení o vrácení přeplatků.

59 Jak uvedl Soud v bodě 111 napadeného rozsudku, „je pravdou, že se Komise nevyjádřila jasně a že trvalo několik měsíců, než se vyjádřila k právům žalobce, avšak je třeba konstatovat, že úředník postupující s řádnou péčí se zkušeností a platovou třídou žalobce musel vědět, že výplata příspěvku na práci v zahraničí se váže na práci v zahraničí ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu."

60 Konečně, jak Soud rozhodl v bodě 115 napadeného rozsudku a v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, ustanovení služebního řádu jej nemohla utvrdit v názoru, že má nárok na zachování svého místa zaměstnání v Lucemburku a na všechny tam pobírané příspěvky. Jednak služební řád neobsahuje výslovná ustanovení týkající se určení místa zaměstnání úředníka v případě dočasného přidělení a jednak výslovně váže výplatu dotčených příspěvků na určité podmínky."

61 Soud tedy právem připustil, že Komise správně zahájila řízení o vrácení přeplatků.

62 Za těchto podmínek musí být druhý důvod opravného prostředku odmítnut jako zjevně nepřípustný.

K jedinému důvodu opravného prostředku, týkajícímu se rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002

63 V tomto jediném důvodu navrhovatel uplatňuje, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002 neporušilo čl. 38 písm. d) služebního řádu tím, že omezilo část jeho odměny za práci převáděnou do Lucemburska během trvání jeho dočasného přidělení na 35 %.

64 Ve svém opravném prostředku se navrhovatel omezuje na to, že tvrdí, že jeho návrh nemá za cíl vytvořit mu výhodnější finanční situaci, než je situace, která se vztahuje na jeho dočasné přidělení, ale směřuje jen k tomu, aby zabránil závažnému finančnímu znevýhodnění, které by z něj vzniklo. Každopádně neuvádí žádné tvrzení na podporu této teze.

65 V tomto ohledu vyplývá z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce Statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora, že opravný prostředek musí přesně uvést napadené části rozsudku, jehož zrušení se domáhá, jakož i právní argumenty, které konkrétně podporují tento návrh (viz zejména rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 34, ze dne 8. ledna 2002, Francie v. Monsanto a Komise, C-248/99 P, Recueil, s. I-1, bod 68, a usnesení ze dne 11. listopadu 2003, Martinez v. Parlament, C-488/01 P, Recueil, s. I-13355, bod 40).

66 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že opravný prostředek neuvádí důvod, pro který by měl být právní důvod, o který se opírá Soud v bodě 210

napadeného rozsudku, chybný, a proto musí být jediný důvod opravného prostředku uvedený proti rozhodnutí ze dne 30. dubna 2002 odmítnut jakožto nepřípustný.

67 I kdyby byla žaloba přípustná, byla by neopodstatněná z důvodu nepoužitelnosti článku dovolávaného v projednávaném případě, neboť nezaplacení příspěvků podle služebního řádu nespadá pod pojem závazky.

K nákladům řízení

68 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu použitelného na základě článku 118 téhož řádu na řízení o opravném prostředku, bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Podle článku 70 uvedeného řádu ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány vlastní náklady řízení. Na základě článku 122 druhého pododstavce téhož řádu se však tento článek 70 nepoužije na opravný prostředek podaný úředníkem nebo jiným zaměstnancem orgánu proti tomuto orgánu. Vzhledem k tomu, že navrhovatel byl ve všech svých důvodech opravného prostředku neúspěšný, je namístě uložit mu náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

1) Opravný prostředek se zamítá.

2) G. Gouvrasovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.